

Good Morning Đà Lạt

Sáng nay trời thật lạnh. Nước Mỹ chưa mùa Xuân (cuối tháng Ba hàng năm thì mùa Đông mới dứt).

Cháu Ngoại tôi đi học, Hết rồi ngày hôm qua, hôm nay Thứ Hai mà, cháu vòng tay "Chào Ngoại"...

Nó leo lên xe, lái, sắp mười tám tuổi rồi, vài tháng nữa mà thôi, nó bước vào Đại Học...

Tôi nhìn theo một chút, xe tới ngã tư, dừng, dù con đường trống trơn nhưng có bảng Stop...

Xe rẽ qua tay mặt. Xe khuất, tôi vào nhà. Sương trên nhánh cây sa, hoa bắt đầu hé nở...

Bài thơ tôi thơm gió. Tôi nhớ tóc cháu tôi, tóc nó có cái mùi, mùi của thời bé bỏng...

*

Thời gian như bong bóng bay bay trong bình minh. Sáng nay trời thật xanh long lanh màu nước đá.

Tự dưng tôi nhớ Má, ngày "Chào Má con đi", ba mươi năm, ít gì...vậy rồi xa biệt hết...

Nghĩ tới ngày tôi chết, tôi gặp Má cõi Âm, lúc đó chắc mùa Xuân...ôi lòng tôi ấm áp!

Tôi cũng nhớ Đà Lạt, cũng có sáng mù sương, hồi đó hai đứa con đi học trong giá rét

Thời gian nào ai biết trôi giạt như thế nào, sao nó trôi qua mau: tôi có hai cháu Ngoại!

Thời gian thì đi tới, tôi thì lui vào nhà, dừng lại trước cành hoa. Tôi hôn hoa buổi sáng...

Nụ hôn này trên trán. Nụ hôn này trên môi. Đà Lạt của tôi ơi....

Trần Vấn Lệ